

Sviatok sv. Tomáša, apoštola

Komentár na sviatok sv.
Tomáša, apoštola. „Blahoslavení
tí, čo nevideli, a uverili“. Viera,
dôvera v Boha, je Boží dar, o
ktorý musíme s pokorou prosiť:
daj nám väčšiu vieru!

Evanjelium (Jn 20, 24-29)

Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný
Didymus, nebol s nimi, keď prišiel
Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili:

„Videli sme Pána.“

Ale on im povedal:

„Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“

O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal:

„Pokoj vám!“

Potom povedal Tomášovi:

„Vlož sem prst a pozri moje ruky!
Vystri ruku a vlož ju do môjho boku!
A nebuď neveriaci, ale veriaci!“

Tomáš mu odpovedal:

„Pán môj a Boh môj!“

Ježiš mu povedal:

„Uveril si, pretože si ma videl.
Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Komentár

Dnešné evanjelium nám hovorí, že Tomáš nebol s ostatnými apoštolmi, keď sa im Ježiš po prvýkrát zjavil v deň svojho zmŕtvychvstania. Keď sa vráti, neverí radostnému svedectvu tých, ktorí tam boli: „Videli sme Pána.“ Pripisuje to vnútornému zážitku alebo kolektívnemu bludu. Tomáš žiada viac ako apoštolské svedectvo: žiada jasné znamenia, aby uveril a zmenil svoj život.

Nasledujúcu nedeľu sa Ježiš opäť ukázal. „Možno že aj ty v tejto chvíli počuješ výčitku adresovanú Tomášovi,“ napísal svätý Josemaría, *„Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci! (Jn 20, 27) a spolu s apoštolom aj z tvojho srdca s úprimnou lútosťou vytryskne kajúce zvolanie: Pán môj a Boh môj!*

(Jn 20, 28). Pane, definitívne ťa uznávam za Majstra a odteraz už navždy — s tvojou pomocou — budem uchovávať tvoje učenie a budem sa usilovať verne ho nasledovať“ (*Boží priatel*a, bod 145).

Pri kontemplácii tejto evanjeliovej scény, „vstupujúc do Božieho tajomstva cez rany“, pápež František poznamenáva: „Ako Tomáš už nežijeme ako neistí, oddaní, hoci váhaví učeníci. Stávame sa aj skutočnými milovníkmi Pána“ (*Homília*, Nedeľa Božieho milosrdenstva 2018).

Môžeme tiež cítiť, že posledné blahoslavenstvo, ktoré Ježiš vyslovil na zemi, vyprovokované nedôverčivým Tomášom, je adresované nám: „Blahoslavení, ktorí nevideli a uverili“.

Viera, dôvera v Boha, je Boží dar, o ktorý musíme s pokorou prosiť: daj nám väčšiu vieru (porov. Lk 17, 5). Je

to dar, ktorý máme pestovať a praktizovať každodennými skutkami, pretože „ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi. A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi. Ak ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím“ (Jn 14, 12-14).

Preto svätý Josemaría hovorieval: „Boh je ten istý ako vždy. Muži viery sú potrební a zázraky, o ktorých čítame vo Svätom písme, sa obnovia“ (*Cesta*, bod 586).

Pablo M. Edo // Johanes - k -
Canva Pro